

Dokument z posiedzenia

B8-0896/2016

4.7.2016

PROJEKT REZOLUCJI

złożony w następstwie oświadczenia Komisji

zgodnie z art. 37 ust. 3 Regulaminu i z porozumieniem ramowym w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską

w sprawie programu prac Komisji na rok 2017
(2016/2773(RSP))

Vicky Ford
w imieniu grupy ECR

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie programu prac Komisji na rok 2017 (2016/2773(RSP))

Parlament Europejski,

- uwzględniając deklarację Komisji Europejskiej z dnia 19 lutego 2016 r. w sprawie mechanizmu wdrażania zasady pomocniczości i mechanizmu wdrażania redukcji obciążeń,
 - uwzględniając deklarację Rady Europejskiej z dnia 19 lutego 2016 r. w sprawie konkurencyjności,
 - uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne w sprawie lepszego stanowienia prawa zawarte między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Europejską,
 - uwzględniając sprawozdanie końcowe Grupy Wysokiego Szczebla ds. Obciążeń Administracyjnych z dnia 24 lipca 2014 r. pt. „Zmniejszanie biurokracji w Europie – Spuścizna i perspektywy”,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 kwietnia 2016 r. pt. „W kierunku aktu o jednolitym rynku cyfrowym”¹,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 kwietnia 2016 r. dotyczącą sprawozdań rocznych za lata 2012–2013 w sprawie pomocniczości i proporcjonalności²,
 - uwzględniając art. 37 ust. 3 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że państwa członkowskie Unii Europejskiej staną w następnych dziesięcioleciach przed istotnymi wyzwaniem gospodarczymi na szybko zmieniającym się i stawiającym coraz większe wymagania rynku światowym;
- B. mając na uwadze, że tylko konkurencyjne gospodarki będą w stanie tworzyć miejsca pracy i generować dobrobyt podnoszące standardy życia obywateli, finansować przyszłe inwestycje, zapewniać wysokiej jakości edukację i możliwości młodym ludziom, usprawniać opiekę zdrowotną i świadczenia emerytalne oraz oferować lepsze usługi publiczne;
- C. mając na uwadze, że państwa członkowskie Unii Europejskiej powinny zwiększyć poziom wydajności i innowacji, aby stawić czoła stojącym przed nimi wyzwaniom gospodarczym;
- D. mając na uwadze, że państwa członkowskie Unii Europejskiej powinny ograniczyć dług publiczny i prywatny, aby stworzyć solidne podstawy długoterminowego, trwałego wzrostu gospodarczego;

¹ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0105.

² Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0103.

- E. mając na uwadze, że opinia publiczna staje się coraz bardziej nieufna wobec Unii Europejskiej, która, jak się wydaje, przejmując uprawnienia i zadania, które byłyby lepiej wykonywane na szczeblu jej państw członkowskich lub władz regionalnych lub lokalnych bądź przez samych obywateli;
- F. mając na uwadze, że obywatele Unii Europejskiej najwyraźniej potrzebują „delikatnej Unii”, która ułatwia współpracę pomiędzy państwami członkowskimi w dziedzinach, w których może wnieść wartość dodaną, lecz przede wszystkim przestrzega podstawowych zasad pomocniczości i proporcjonalności;
1. wzywa Komisję do potraktowania w 2017 r. w sposób priorytetowy środków, które doprowadzą do długoterminowego, trwałego wzrostu gospodarczego, generującego miejsca pracy i dobrobyt;
 2. popiera deklarację Komisji Europejskiej z dnia 19 lutego 2016 r. w sprawie mechanizmu wdrażania zasady pomocniczości i mechanizmu wdrażania redukcji obciążeń, w której stwierdzono, że „Komisja ustanowi mechanizm przeglądu istniejącego ustawodawstwa UE pod kątem jego zgodności z zasadą pomocniczości i proporcjonalności”; domaga się, by Komisja w pełni zastosowała się do zaleceń wydanych w rezolucji Parlamentu z dnia 12 kwietnia 2016 r. dotyczącej sprawozdań rocznych za lata 2012–2013 w sprawie pomocniczości i proporcjonalności;
 3. wzywa Komisję, by w ambitny sposób wdrażała porozumienie międzyinstytucjonalne w sprawie lepszego stanowienia prawa, a w szczególności jego sekcje odnoszące się do testu MŚP i testu konkurencyjności jako części oceny skutków, do ustalania celów dotyczących redukcji obciążeń, do rocznego badania dotyczącego obciążeń i do prac Rady ds. Kontroli Regulacyjnej; apeluje do Komisji o dopilnowanie, by mikroprzedsiębiorstwa były w jak najszerszym zakresie zwalniane ze wszystkich przepisów zawartych we wnioskach ustawodawczych, aby można było wspierać nowe przedsiębiorstwa typu start-up i nowych przedsiębiorców; zwraca się do Komisji o dopilnowanie, by jej program prac stosował się do zaleceń wydanych w rezolucji Parlamentu z dnia 12 kwietnia 2016 r. pt. „W kierunku aktu o jednolitym rynku cyfrowym”;
 4. podkreśla, że osiągnięcie nowych porozumień handlowych, jako część tego programu na rzecz wzrostu gospodarczego, ma zasadnicze znaczenie dla opracowania otwartych na zewnątrz, konkurencyjnych europejskich ram gospodarczych, mogących przynieść namacalne korzyści i niższe ceny dla konsumentów oraz wygenerować nowe miejsca pracy;
 5. wzywa Komisję do skoncentrowania się na opracowaniu unowocześnionego i skutecznego budżetu; zauważa, że sprawozdania finansowe UE zawsze były konsekwentnie zatwierdzane jako „prawidłowo i rzetelnie” przedstawiające finanse Unii Europejskiej, lecz że wciąż problematyczna pozostaje kwestia skuteczności wydatków, oraz wzywa w związku z tym Komisję do dogłębnego przewartościowania podejścia do kontroli budżetowej w dziedzinach, w których poczynione zostały niedostateczne postępy, w celu zaradzenia najistotniejszym kwestiom budzącym niepokój europejskiej opinii publicznej; podkreśla potrzebę skuteczniejszego wykorzystywania pieniędzy podatników, przy pełnym zaangażowaniu państw członkowskich w rozwiązywanie problemów dotyczących niewłaściwego zarządzania i nadużyć; apeluje o regularną

ocenę, przeglądy i dostosowywanie istniejących strategii, ilekroć jest to konieczne do zadbania o to, aby odpowiadały na potrzeby przyszłości i szybko zmieniającego się środowiska technologicznego i gospodarczego; podkreśla znaczenie przeprowadzania takich ocen przez w pełni niezależne i obiektywne organy;

CZĘŚĆ 2: SZCZEGÓŁOWE PROPOZYCJE DOTYCZĄCE PROGRAMU PRAC

Pobudzenie na nowo zatrudnienia, wzrostu i inwestycji

Mechanizm wdrażania zasad pomocniczości i proporcjonalności oraz mechanizm wdrażania redukcji obciążeń

6. uważa, że przedstawione w deklaracji Komisji z dnia 19 lutego 2016 r. oba nowe mechanizmy – mechanizm wdrażania zasad pomocniczości i proporcjonalności oraz mechanizm wdrażania redukcji obciążeń – wzmocnią platformę programu sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT) oraz przyczynią się do wzrostu gospodarczego, powstania miejsc pracy i większego dobrobytu;
7. zauważa, że Rada Europejska w swojej deklaracji z dnia 19 lutego 2016 r. w sprawie konkurencyjności również apeluje o ustanowienie „celów w zakresie zmniejszenia obciążeń w kluczowych sektorach”; zwraca się do Komisji o to, by zgodnie z tą deklaracją uczyniła redukcję obciążeń centralnym elementem „listu intencyjnego” w sprawie programu prac na 2017 r. w celu ustalenia pozytywnego programu reform w odniesieniu do programu prac oraz do zapowiadanej wspólnej deklaracji w sprawie rocznego programowania instytucjonalnego;
8. domaga się, by Komisja w swoim programie prac dotyczącym mechanizmu wdrażania zasad pomocniczości i proporcjonalności oraz mechanizmu wdrażania redukcji obciążeń ujęła następujące elementy:
 - rozporządzenie (EWG) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego,
 - dyrektywę 2003/88/WE dotyczącą niektórych aspektów organizacji czasu pracy,
 - dyrektywę 2008/104/WE w sprawie pracy tymczasowej za pośrednictwem agencji,
 - dyrektywę 96/71/WE dotyczącą delegowania pracowników w ramach świadczenia usług,
 - dyrektywę 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej,
 - rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH),
 - rozporządzenie (UE) nr 528/2012 w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych,
 - rozporządzenie (WE) nr 1107/2009 dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin,

- rozporządzenie (WE) nr 396/2005 w sprawie najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w żywności i paszy pochodzenia roślinnego i zwierzęcego oraz na ich powierzchni,
 - dyrektywę Rady 91/676/EWG dotyczącą ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego,
 - rozporządzenie (WE) nr 1967/2006 w sprawie środków zarządzania zrównoważoną eksploatacją zasobów rybołówstwa Morza Śródziemnego,
 - *Small Business Act*,
 - rozporządzenie (UE) nr 165/2014 w sprawie tachografów stosowanych w transporcie drogowym,
 - dyrektywę 2014/95/UE w odniesieniu do ujawniania informacji niefinansowych i informacji dotyczących różnorodności przez niektóre duże jednostki oraz grupy,
 - rozporządzenie wykonawcze Komisji ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (UE) nr 904/2010 w odniesieniu do procedur szczególnych dotyczących podatników niemających siedziby, którzy świadczą usługi telekomunikacyjne, usługi nadawcze lub usługi elektroniczne na rzecz osób niebędących podatnikami;
9. wzywa Komisję do wycofania wniosku dotyczącego przepisów w sprawie poprawy równowagi płci wśród dyrektorów niewykonawczych spółek, których akcje są notowane na giełdzie;
 10. wzywa Komisję do dokonania przeglądu wniosku dotyczącego ukierunkowanego przeglądu dyrektywy 2013/32/UE w sprawie kwalifikowania procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej;
 11. apeluje, by priorytety programu prac w ramach nowego mechanizmu wdrażania zasad pomocniczości i proporcjonalności oraz nowego mechanizmu wdrażania redukcji obciążeń, które mają zostać zaproponowane do końca 2016 r., zostały włączone do programu prac na 2017 r.;

Lepsze stanowienie prawa

12. zauważa, że Komisja zgodziła się na ustalenie celu netto dotyczącego ograniczenia kosztów gospodarczych związanych z obciążeniami regulacyjnymi ciążącymi na przedsiębiorstwach; apeluje o ustalenie tego celu na poziomie 25% do 2020 r. zgodnie z wcześniejszymi aspiracjami, przy długoterminowym celu zmniejszenia o połowę obciążeń wynikających z obowiązujących przepisów UE do 2030 r., we współpracy z parlamentami państw członkowskich; podkreśla, że ten ogólny cel powinien również obejmować koszty zgodności z przepisami i że również w odniesieniu do kosztów zgodności z przepisami należy poczynić spore wysiłki; domaga się, by każda nowa Komisja ustalała w konsultacji w Parlamencie i Radą Europejską cele przejściowe; uważa, że program REFIT stanowi ważny krok w kierunku uproszczenia przepisów, ograniczenia ciążących na przedsiębiorstwach administracyjnych obciążeń

regulacyjnych i usunięcia barier hamujących wzrost gospodarczy i tworzenie miejsc pracy; usilnie zachęca Komisję do stosowania wszędzie tam, gdzie to możliwe, zasady, w myśl której „przy tworzeniu każdego nowego przepisu muszą zostać uchylone dwa dawne”, przy rozważeniu korzyści z wprowadzenia rozwiązania kompensacyjnego dotyczącego regulacji, zgodnie z którym nowe przepisy przysparzające obciążenia administracyjnych i regulacyjnych mogą zostać narzucone jedynie wówczas, gdy istnieje możliwość dwukrotnego zmniejszenia istniejących obciążeń;

13. zgodnie z odnośnymi postanowieniami nowego porozumienia międzyinstytucjonalnego, wzywa Komisję do pilnego przedstawienia wniosków ustanawiających cele dotyczące redukcji obciążeń w kluczowych sektorach w jak najkrótszym czasie; wzywa Komisję do przedstawienia metody, jaką zamierza ona zastosować w celu zidentyfikowania kluczowych sektorów, odnośnie do których zostaną ustalone cele dotyczące redukcji obciążeń;
14. podkreśla, jak ważne jest uzgodnione roczne badanie dotyczące obciążeń, będące elementem porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa, jako istotne narzędzie identyfikowania i monitorowania w jasny i przejrzysty sposób rezultatów starań Unii na rzecz unikania i redukcji nadmiernej regulacji i obciążeń administracyjnych, co powinno również obejmować wykaz dotyczący konkretnie MŚP; uważa, że roczne badanie dotyczące obciążeń musi być wykorzystywane do identyfikowania tych obciążeń, które są nakładane na mocy poszczególnych wniosków i aktów ustawodawczych Komisji oraz przez poszczególne państwa członkowskie;
15. zauważa, że zgodność z zasadami pomocniczości i proporcjonalności obecnie ocenia się wyłącznie na wstępie procesu legislacyjnego; podkreśla zatem potrzebę wprowadzenia kontroli zgodności z zasadami pomocniczości i proporcjonalności na końcu procesu legislacyjnego oraz przed przyjęciem końcowej wersji aktu, co pomoże w zapewnieniu zgodności z tymi zasadami w trakcie całego procesu legislacyjnego; nalega, by Komisja wykorzystywała w miarę możliwości okres karencji po zakończeniu negocjacji trójstronnych w celu ukończenia oceny skutków i kontroli zgodności z zasadą pomocniczości w trosce o przejrzystość;
16. wzywa Komisję do uznania, że program lepszego stanowienia prawa ma swój wymiar lokalny i regionalny, który niekoniecznie jest uwzględniany w ramach pomocniczości, oraz zwraca się do Komisji o rozszerzenie procesu oceny skutków regulacji (różnej od oceny oddziaływania terytorialnego) w taki sposób, by badać finansowe i administracyjne skutki obowiązujących i nowych przepisów dla władz lokalnych i regionalnych;
17. wzywa Komisję do dokonania w trybie pilnym przeglądu Small Business Act w celu sprawdzenia, jak może funkcjonować skuteczniej równocześnie z programem na rzecz lepszego stanowienia prawa;
18. proponuje, by Komisja szukała nowatorskich sposobów osiągania rezultatów politycznych bez uciekania się do ustawodawstwa, przykładowo przy zastosowaniu ekonomii behawioralnej w celu badania zachowań i wpływu na nie;
19. wzywa Komisję do prowadzenia konsultacji z zainteresowanymi stronami na

wszystkich etapach procesu legislacyjnego, w tym na jego najwcześniejszym etapie, w celu zapobieżenia niezamierzonym skutkom;

20. zwraca się do Komisji o dokonanie przeglądu funkcjonowania platformy REFIT w celu zadbania o to, by była przejrzysta i przyjazna dla użytkownika; apeluje o dokonanie w 2017 r. oceny jej skuteczności i rezultatów;
21. zwraca się do Komisji o przygotowanie w 2017 r. oceny niezależności Rady ds. Kontroli Regulacyjnej w pełnieniu roli kontrolnej i w udzielaniu obiektywnych porad dotyczących poszczególnych ocen skutków, oraz o przedstawienie działań następczych, jakie mogłyby być potrzebne;
22. odnośnie do art. 155 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), wzywa partnerów społecznych w kontekście obecnego i przyszłych porozumień ramowych, w tym porozumienia ramowego z 2012 r. w sektorze usług fryzjerskich, do korzystania z narzędzi lepszego stanowienia prawa, częstszego wykorzystywania ocen skutków w negocjacjach i do odwoływania się w przypadku porozumień proponujących działania legislacyjne do Rady ds. Kontroli Regulacyjnej działającej w obrębie Komisji;
23. wzywa Komisję do wskazania postępów i osiągnięć w dziedzinach, które określono jako pierwszą dziesiątkę najbardziej uciążliwych przepisów dla MŚP, w tym w odniesieniu do dyrektyw w sprawie czasu pracy i w sprawie pracy tymczasowej, oraz do priorytetowego wykonania tych czynności;
24. zwraca uwagę na nową tendencję polegającą na tym, że przedsiębiorstwa wracają do produkcji i świadczenia usług w Europie, a także na związane z tym faktem możliwości w zakresie tworzenia nowych miejsc pracy; apeluje do Komisji, aby zastanowiła się nad tym, jak UE może pomóc przedsiębiorstwom wykorzystać szanse, jakie niesie ze sobą ta repatriacja miejsc pracy;
25. wzywa Komisję w kontekście przeglądu dorobku prawnego w obszarze bezpieczeństwa i higieny pracy do przyjęcia zasad lepszego stanowienia prawa w celu zadbania o to, by nowe ramy pozostały proporcjonalne i przystosowalne do zmieniających się warunków pracy; uważa, że należałoby stworzyć przepisy, na przykład ujęte w dyrektywie ramowej, przewidujące dokonywanie oceny co dziesięć lat;
26. wzywa Komisję do częstszego angażowania parlamentów krajowych i do zasięgania w szerokim zakresie ich opinii przy rozważaniu przeglądów i uchyleń aktów ustawodawczych UE; apeluje o automatyczną klauzulę wygaśnięcia dla wszystkich aktów ustawodawczych UE, uruchamiającą proces ukierunkowanej niezależnej oceny skutków, która z kolei mogłaby skutkować przeglądem lub uchyceniem aktów ustawodawczych; podkreśla, że w ramach oceny skutków można by było również badać m.in. takie elementy jak zgodność z zasadami pomocniczości i proporcjonalności, obciążenia ciążące na państwach członkowskich, przedsiębiorstwach, a zwłaszcza MŚP, i na zainteresowanych stronach, a także dokonywać oceny ewentualnej repatriacji kompetencji UE; zauważa, że w razie, gdyby ocena skutków nie mogła wykazać dalszej aktualności aktów ustawodawczych na szczeblu UE, zakładane byłoby automatyczne ich uchycenie;
27. wyraża rozczarowanie odpowiedziami Komisji wystosowanymi do parlamentów

narodowych w przypadkach zastosowania procedury żółtej kartki; uważa, że Komisja powinna zastosować się do zaleceń wydanych przez Parlament w rezolucji z dnia 12 kwietnia 2016 r. dotyczącej sprawozdań rocznych za lata 2012–2013 w sprawie pomocniczości i proporcjonalności, pogłębić dialog z parlamentami narodowymi i kompleksowo reagować na wszelkie kwestie problematyczne poruszane przez te parlamenty we wszelkich publikowanych opiniach; uważa, że Komisja powinna także stawiać się przed stosowną komisją lub stosownymi komisjami Parlamentu, aby wyjaśniać szczegółowo swoje stanowisko wobec opinii dotyczących pomocniczości;

28. domaga się, by Komisja pogłębiła w skoordynowany sposób dialog polityczny i ustawodawczy z parlamentami krajowymi, a w stosownych przypadkach z parlamentami regionalnymi w celu dokonywania pełnej oceny zgodności ewentualnych i istniejących wniosków z uprawnieniami parlamentów i ich zgodności z zasadami pomocniczości i proporcjonalności; zauważa, że ta procedura powinna odbywać się na etapie konsultacji i na etapie przygotowawczym planowania legislacyjnego przed publikacją wniosków UE oraz powinna być stale monitorowana w celu zagwarantowania regularnej oceny obowiązującego ustawodawstwa; zauważa, że w ramach współpracy z partnerami w innych państwach członkowskich, parlamenty narodowe mają w tym celu do dyspozycji pewną liczbę instrumentów, dzięki którym będzie się wymagać od Komisji, by podjęła istotne działania i zajęła się apelami ze strony parlamentów narodowych, w tym prawo wiążącej inicjatywy ustawodawczej („zielona kartka”), zgodnie z niedawnym wnioskiem COSAC, „czerwoną kartkę” na mocy zasady pomocniczości, która pozwoli 16 państwom członkowskim na uniemożliwienie posuwania się naprzód procesu legislacyjnego, na większy udział w przeglądach aktów delegowanych i wykonawczych, a także prawo do wszczynania dochodzeń parlamentarnych w sprawach europejskich, łącznie z przejrzystością finansową;
29. wzywa Komisję, by ułatwiła wdrożenie i ratyfikację Traktatu z Marrakeszu w sprawie ułatwienia dostępu do opublikowanych utworów drukowanych osobom niewidomym i słabowidzącym oraz osobom z niepełnosprawnościami uniemożliwiającymi zapoznanie się z drukiem;
30. sprzeciwia się proponowanym przepisom w sprawie równowagi płci wśród dyrektorów niewykonawczych spółek, których akcje są notowane na giełdzie, gdyż nie są one zgodne z zasadami pomocniczości i proporcjonalności; podkreśla, że państwa członkowskie najlepiej nadają się do proponowania rozwiązań, które odpowiadają ich specyficznej kulturze i otoczeniu biznesu, zamiast podlegać uniwersalnemu podejściu przynoszącemu efekty odwrotne do zamierzonych stosowanemu do wszystkich państw członkowskich;

Usługi finansowe

31. wzywa do wysiłków na rzecz przyspieszenia i potraktowania priorytetowo dzieła tworzenia unii rynków kapitałowych ze względu na jej rolę w pobudzaniu wzrostu i globalnej konkurencyjności; podkreśla, jak ważne jest przeprowadzanie łącznej oceny skutków przepisów gospodarczych w celu wskazywania niespójności natury legislacyjnej, które mogłyby stanowić przeszkodę na drodze ku unii rynków kapitałowych;

32. domaga się większego nacisku na globalną konkurencyjność sektorów finansowych UE przy kształtowaniu polityki; ponadto stwierdza potrzebę większej koordynacji działań europejskich organów nadzoru i Komisji z działaniami organów międzynarodowych w celu wspierania interesów UE;
33. wzywa Komisję, by regularnie monitorowała wdrażanie aktów ustawodawczych w dziedzinie finansów w celu oszacowania trudności związanych z wdrażaniem, niezamierzonych skutków i elementów, które mogłyby być zmienione, zaktualizowane lub usunięte; podkreśla rolę, jaką mają do odegrania europejskie organy nadzoru i Jednolity Mechanizm Nadzorczy w osiąganiu celów dotyczących lepszego stanowienia prawa; w związku z tym zauważa, że europejskie organy nadzoru powinny ściślej współpracować z ekspertami krajowymi i zainteresowanymi stronami w celu zapobieżenia niezamierzonym skutkom;
34. podkreśla, że wszelkie wnioski dotyczące dodatkowych przepisów powinny być poddawane przez Komisję, zgodnie z programem lepszego stanowienia prawa, dogłębnej ocenie skutków oraz analizie kosztów i korzyści, tak aby zadbać o to, by wnioski były przedstawiane tylko wówczas, gdy zamierzonych skutków nie można osiągnąć przy pomocy środków pozalegislacyjnych; wzywa Komisję do wywiązania się z nowego zobowiązania do dokonania przeglądu zbioru unijnych regulacji finansowych i zasad pomocniczości i proporcjonalności oraz z niecierpliwością czeka na jego wyniki w dziedzinie usług finansowych; zauważa ponadto znaczenie odpowiedniego podziału kompetencji między szczebel UE i szczebel krajowy, pamiętając o wiedzy fachowej krajowych organów nadzoru i ich znajomości rynku lokalnego;
35. przyjmuje z zadowoleniem działalność Komisji i państw członkowskich na rzecz aktywnego sprzyjania walce z oszustwami podatkowymi, uchylaniem się od opodatkowania, agresywnym planowaniem podatkowym i korzystaniem z rajów podatkowych; w związku z tym nalega, by Komisja wzięła pod uwagę globalny charakter oszustw podatkowych, uchylania się od opodatkowania, agresywnego planowania podatkowego i rajów podatkowych oraz by zadbała o to, aby wszelkie podejmowane środki chroniły konkurencyjność przedsiębiorstw UE, przy jednoczesnym zapewnieniu wystarczającej przejrzystości w celu zwiększenia zaufania konsumentów do systemów podatkowych państw członkowskich UE;
36. wzywa do terminowego wdrażania istniejących przepisów o unii bankowej oraz zacieśnienia dialogu z ekspertami branżowymi w celu oceny wpływu i skuteczności przyjmowanych przepisów; przypomina, że szereg państw członkowskich nadal nie transponowało przepisów dotyczących umorzenia lub konwersji długu i w związku z tym wzywa Komisję do szybkiej i pełnej transpozycji dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji (BRRD); wzywa Komisję do przeprowadzenia dogłębnej oceny ryzyka w kontekście wniosku dotyczącego europejskiego systemu gwarantowania depozytów (EDIS); zauważa w związku z tym, że ta ocena powinna obejmować kompleksowy przegląd aktualnego stanu infrastruktury i finansowania krajowych systemów gwarancji depozytów; zauważa, że należy również przestrzegać interesów państw członkowskich, które nie uczestniczą w unii bankowej lub nie należą do strefy euro;
37. apeluje o bardziej proporcjonalne środki w odniesieniu do mniejszych banków w celu

dostosowania wymogów dotyczących sprawozdawczości do wielkości banków, tym samym zapobiegając udzielaniu przez mniejsze banki dodatkowych informacji wykraczających poza informacje uważane za niezbędne przez organy nadzoru dla zrozumienia profilu ryzyka banków oraz potencjalnego wpływu na stabilność finansową; zauważa ponadto, że przyszły wskaźnik stabilnego finansowania netto może być dostosowany do modeli biznesowych banków, tak aby mniejsze banki, które nie są tak zależne od finansowania hurtowego, mogły zostać wyłączone;

38. zwraca się do Komisji o rozważenie innych sposobów realizacji europejskiej unii gospodarczej i walutowej (UGW) niż kierunek obrany w sprawozdaniu pięciu przewodniczących; wyraża sprzeciw wobec tworzenia możliwości budżetowych dla strefy euro; uważa, że wiarygodne zaangażowanie na rzecz realizacji zasady „no bail-out” w art. 125 TFUE wzmocniłoby suwerenność i odpowiedzialność państw członkowskich pod względem polityki społecznej, gospodarczej i fiskalnej;

„Połączony jednolity rynek cyfrowy”

39. wspiera priorytetowe traktowanie przez Komisję jednolitego rynku cyfrowego z uwagi na możliwości, jakie oferuje działalność cyfrowa w odniesieniu do tworzenia miejsc pracy, zakładania nowych przedsiębiorstw typu start-up oraz scale-up, wzrostu gospodarczego i innowacji; uznaje znaczenie transformacji cyfrowej przemysłu UE dla tworzenia miejsc pracy, pobudzania wydajności i zwiększenia konkurencyjności, a tym samym zapewnienia wzrostu gospodarczego; podkreśla, że rok 2017 będzie rokiem realizacji, ponieważ należy zakończyć wnioski ustawodawcze i zainicjować w państwach członkowskich prace związane z wdrażaniem;
40. zaleca, by przed przedstawieniem wniosków ustawodawczych w dziedzinie cyfrowej Komisja badała najlepsze wzorce postępowania na szczeblu państw członkowskich i międzynarodowym, wspierała środki inicjowane przez branżę, skupiła się na wdrożeniu obowiązujących przepisów oraz modernizowała w razie potrzeby obowiązujące prawo krajowe i unijne, a także by wprowadzała nowe przepisy tylko wówczas, gdy jest to absolutnie konieczne;
41. wzywa Komisję do zlikwidowania biurokracji i nieuzasadnionych lub nieproporcjonalnych przeszkód regulacyjnych lub pozaprawnych w celu pełnego wykorzystania potencjału cyfrowej transformacji przemysłu i transgranicznego handlu elektronicznego; podkreśla, że działania nie powinny mieć charakteru protekcyjnego, lecz mają sprawić, by środowisko cyfrowe było atrakcyjne dla rozwoju europejskich przedsiębiorstw i firm, które chcą rozpocząć działalność i handlować w Europie, a także dla konsumentów i innych użytkowników;
42. ubolewa, że Komisja nie zajęła się poważnymi obawami dotyczącymi środków podatkowych w gospodarce cyfrowej, przede wszystkim podatku od wartości dodanej (VAT); ponawia wezwanie, aby zaproponować wprowadzenie wspólnych ogólnounijnych środków upraszczających (próg VAT) z korzyścią dla małych przedsiębiorstw handlu elektronicznego; podkreśla pilną potrzebę zajęcia się tą kwestią; przypomina w związku z tym, że polityka podatkowa należy do kompetencji państw członkowskich;
43. zwraca się do Komisji o wspieranie silnego systemu własności intelektualnej i

skuteczniejsze egzekwowanie praw własności intelektualnej, co mogłoby pobudzić konkurencyjność i wspierać innowacyjne przedsiębiorstwa, zapewnić wynagrodzenie twórcom oraz przynieść korzyści użytkownikom dzieł chronionych prawem autorskim; z zadowoleniem przyjmuje podejście „podążania śladem pieniądza” i podkreśla, że Komisja, wraz z państwami członkowskimi, powinna propagować wiedzę i zasadę należytej staranności w całym łańcuchu dostaw oraz zachęcać do wymiany informacji i najlepszych praktyk w celu zwalczania naruszeń praw własności intelektualnej na skalę komercyjną, a także celem ściślejszej współpracy sektora publicznego i prywatnego;

„Stabilna unia energetyczna z perspektywiczną polityką w kwestii zmiany klimatu”

44. zdecydowanie popiera wnioski przedstawione w komunikacie Komisji (COM(2016)0062) oceniające skutki porozumienia paryskiego, które utrzymują główne cele Rady Europejskiej i strukturę ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030; ostrzega jednak przed jakimikolwiek przyszłymi modyfikacjami zobowiązań UE dotyczącymi redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. w ramach pierwszego globalnego przeglądu UNFCCC, co mogłoby negatywnie wpłynąć na pewność, którą potrzebują przedsiębiorstwa i inwestorzy do urzeczywistnienia przejścia na gospodarkę niskoemisyjną; uważa, że konieczne jest utrzymanie przepisów służących ochronie sektorów przemysłowych zagrożonych ucieczką emisji;
45. wzywa Komisję do zapewnienia – poprzez przyszłą strukturę rynku energii elektrycznej – prawdziwie równych warunków dla wszystkich źródeł energii przyczyniających się do redukcji emisji gazów cieplarnianych w UE;
46. wzywa Komisję do zapewnienia szczegółowej oceny skutków, koncentrującej się na społeczno-gospodarczych następstwach nowej struktury rynku energii elektrycznej, zwłaszcza w Europie Środkowo-Wschodniej, która może ponieść wyższe koszty transformacji energetycznej niż inne państwa członkowskie UE;
47. uważa, że przyszła struktura rynku energii elektrycznej musi uwzględniać szereg elementów celem stworzenia w pełni funkcjonującego systemu; uznaje w tym względzie znaczenie zmaksymalizowania możliwości magazynowania energii elektrycznej w Europie i zwraca się do Komisji o ułatwienie niepowodujących zakłóceń i sprzyjających inwestycjom ram dla różnych rodzajów technologii magazynowania energii elektrycznej;
48. wyraża obawy dotyczące wdrażania dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej i wzywa Komisję do współpracy z państwami członkowskimi w oparciu o spójne wytyczne w celu zapewnienia skutecznego wdrożenia; popiera – w stosownych przypadkach – zasadę „efektywność energetyczna przede wszystkim” i uważa, że cele powinny być proporcjonalne i realistyczne; wzywa Komisję do dopilnowania, aby unijne prawodawstwo związane z klimatem i energią było skuteczne i proporcjonalne, a nie kolidujące ze sobą i pokrywające się;
49. przypomina, że emisje gazów cieplarnianych z sektora lotnictwa zostały włączone od dnia 1 stycznia 2012 r. do unijnego systemu handlu emisjami (EU ETS), który zobowiązuje wszystkich operatorów statków powietrznych objętych zakresem ETS do nabywania uprawnień do emisji; zwraca uwagę, że w latach 2013 i 2014 przyjęte zostały dwie decyzje o tymczasowym odstępstwie ograniczającym zakres unijnego

systemu handlu emisjami poprzez wyłączenie lotów międzynarodowych, aby dać [Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego \(ICAO\)](#) czas na opracowanie globalnego środka opartego na mechanizmie rynkowym (GMBM) służącego ograniczeniu emisji z międzynarodowego transportu lotniczego; przypomina, że odstępstwo to wygasa w 2017 r.; wzywa Komisję do sporządzenia w odpowiednim czasie sprawozdania i zaleceń celem dokonania przeglądu decyzji podjętej na 39. zgromadzeniu ICAO we wrześniu/październiku 2016 r. w sprawie globalnego środka opartego na mechanizmie rynkowym i dostosowania wymogów dyrektywy w drodze nowego wniosku legislacyjnego;

„Pogłębiony i bardziej sprawiedliwy rynek wewnętrzny oparty na wzmocnionej bazie przemysłowej”

50. wspiera zobowiązanie zawarte w strategii jednolitego rynku dotyczące utrzymania na szczycie światowym czołowej pozycji Europy w tworzeniu norm; zachęca do normalizacji zgodnej z podejściem międzynarodowym poprzez tworzenie globalnych norm międzynarodowych lub uznawanie w stosownych przypadkach równoważnych norm międzynarodowych; wzywa Komisję do dopilnowania, by tę wspólną inicjatywę nadal stymulowały oddolne, określone przez przemysł potrzeby, i by w jej rezultacie powstawały normy, które będą charakteryzować się rynkową przydatnością;
51. uważa, że potrzebne są dalsze działania w celu zapewnienia, że szeroko rozpowszechniona i dostępna procedura odwoławcza ma zastosowanie w odniesieniu do ustalania norm; zachęca Komisję, we współpracy z krajowymi i europejskimi organami normalizacyjnymi, do wykorzystywania najlepszych praktyk w celu usprawnienia mechanizmów odwoławczych;
52. wzywa Komisję do przedstawienia corocznego przeglądu barier pozataryfowych mających wpływ na wewnętrzne funkcjonowanie jednolitego rynku oraz analizę metod ich wyeliminowania w celu uwolnienia wciąż niewykorzystanego potencjału jednolitego rynku;
53. wskazuje, że przepisy narzucające ograniczenia dotyczące działalności detalicznej i hurtowej, które są sprzeczne z prawem UE i nieproporcjonalne, mogą tworzyć poważne bariery utrudniające wejście na rynek, co prowadzi do zmniejszenia liczby nowo otwieranych punktów sprzedaży, hamowania konkurencji i do wyższych cen dla konsumentów; apeluje do Komisji o przeprowadzenie dogłębnej analizy ograniczeń operacyjnych w zakresie handlu detalicznego i hurtowego na jednolitym rynku;
54. wzywa Komisję, aby podjęła zdecydowane działania w celu poprawy stosowania zasady wzajemnego uznawania; czeka w związku z tym na plany Komisji mające na celu podnoszenie świadomości wśród właściwych organów na temat rozporządzenia w sprawie wzajemnego uznawania oraz jego przegląd, jak i towarzyszących mu wytycznych, tak aby rozwiązać problemy związane z wdrażaniem lub stosowaniem zasady wzajemnego uznawania, przy czym należy uwzględnić potrzebę zapewnienia ochrony konsumentów;
55. podkreśla, że przyszłe działania, takie jak proponowane wprowadzenie paszportu dotyczącego świadczenia usług, nie powinny prowadzić do dodatkowych obciążeń administracyjnych, lecz powinny eliminować bariery pozataryfowe i wspierać

- wzajemne uznawanie;
56. zachęca Komisję do włączenia do strategii jednolitego rynku narzędzia do analizy danych, co mogłoby usprawnić monitorowanie transpozycji przepisów dotyczących jednolitego rynku;
57. wzywa Komisję do uwzględnienia następujących zasad w zbliżającym się przeglądzie ram prawnych dotyczących telekomunikacji:
- przepisy prawne muszą nadal opierać się na zasadach, być elastyczne i zabezpieczone na przyszłość, a nie dążyć do określania z góry rozwoju technologicznego sektora;
 - konkurencja stymuluje inwestycje a nie im zagraża; krajowe organy regulacyjne muszą zachować możliwość wspierania różnych modeli konkurencji stosownie do ich rynków krajowych, szczególnie w odniesieniu do obszarów geograficznych;
 - rynki telekomunikacyjne nadal będą się charakteryzowały strukturalnie i historycznie zróżnicowanymi rynkami krajowymi, dlatego takie same rozwiązania nie zawsze będą odpowiednie dla każdego rynku;
 - należy zmaksymalizować efektywność wykorzystania widma, lecz harmonizacja jest środkiem, a nie celem samym w sobie; należy dlatego zapewnić warunki do wspierania stałego i inicjowanego przez branżę rozwoju wykorzystania widma, zamiast dążyć do wstępnego określania jego struktury;
58. oczekuje na wnioski w sprawie ustanowienia Europejskiej Rady ds. Innowacji, którym powinna towarzyszyć dogłębna ocena wpływu, i która musi być finansowana w ramach obecnych pułapów wieloletnich ram finansowych; odnotowuje wstępne wyniki programu „Horyzont 2020” i wzywa Komisję, aby w przeglądzie śródkresowym wyciągnęła na podstawie wyników odpowiednie i oparte na dowodach wnioski, szczególnie w odniesieniu do wskaźników skuteczności, procesu przydzielania dotacji i modelu kosztów;
59. zachęca Komisję do wdrożenia strategii kosmicznej dla Europy, uwzględniającej potrzebę zapewnienia konkurencyjnego na świecie unijnego sektora kosmicznego; podkreśla, że wprowadzenie na rynek programów Galileo i Copernicus stanowi okazję do wykorzystania potencjału europejskich przedsiębiorstw typu start-up i innych przedsiębiorstw w rozwijaniu usług i zastosowań związanych z przestrzenią kosmiczną w odniesieniu do innowacji, wzrostu gospodarczego i zatrudnienia;

Rozsądne i wyważone umowy o wolnym handlu

60. zwraca się do Komisji o kontynuowanie powierzonych jej prac nad nierozstrzygniętymi kwestiami, które należy rozwiązać w wyniku 10. konferencji ministerialnej w Nairobi; zauważa jednak, że Światowa Organizacja Handlu (WTO) musi nadal stanowić elastyczne i dynamiczne forum dla negocjacji między państwami członkowskimi WTO w celu umożliwienia dalszej integracji handlowej pomiędzy zainteresowanymi krajami; popiera wysiłki podejmowane przez WTO na rzecz zwiększenia jej skuteczności i odpowiedzialności; domaga się, aby po okresie refleksji UE rozpoczęła prace nad

uwzględnieniem w negocjacjach w Genewie konkretnych nowych kwestii m.in. takich jak inwestycje, przedsiębiorstwa państwowe i usługi;

61. domaga się formalnego rozpoczęcia negocjacji w sprawie ambitnych, wyważonych i wysokiej jakości umów dotyczących integracji gospodarczej, obejmujących handel i inwestycje z Australią i Nową Zelandią, które powinny być zawarte w ambitnych ramach czasowych, ponieważ UE, Nowa Zelandia i Australia nie tylko dzielą wspólne interesy i wartości, lecz również wykazują podobne standardy dotyczące praw pracowniczych i socjalnych oraz ochrony środowiska;
62. wzywa Komisję do wykorzystania obecnej dynamiki w krajach Mercosuru, zwłaszcza w Argentynie, i odblokowania negocjacji handlowych pomiędzy UE i Mercosurem w celu doprowadzenia do zawarcia kompleksowej i ambitnej umowy; wspiera uaktualnienie umów UE z Meksykiem i Chile – państwami mającymi kluczowe powiązania w regionie Ameryki Łacińskiej i będącymi członkami dynamicznej grupy regionalnej, jaką jest Sojusz Pacyfiku; apeluje, by po zakończeniu tych negocjacji Komisja zastanowiła się nad możliwością zawarcia międzyregionalnej umowy między UE i Sojuszem Pacyfiku;
63. uznaje znaczenie pogłębiania stosunków handlowych i inwestycyjnych z nowo uprzemysłowionymi krajami, takimi jak Indie, Malezja, Tajwan i Chiny, i zwraca się do Komisji o dołożenie wszelkich starań w celu wynegocjowania wysokiej jakości umów handlowych i inwestycyjnych z tymi krajami; ponadto domaga się, aby po wydaniu opinii przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości w sprawie umowy o wolnym handlu z Singapurem Komisja dopilnowała, by umowa została jak najszybciej przekazana państwom członkowskim i Parlamentowi Europejskiemu;
64. uznaje wkład, jaki system GSP+ wnosi w podnoszenie kwestii praw człowieka i norm pracy oraz zwiększenie możliwości inwestycyjnych UE w państwach beneficjentach; podkreśla, że system GSP+ jako instrument mogący promować prawa człowieka będzie tylko wtedy skuteczny, jeśli będzie prawidłowo stosowany; zwraca się do Komisji o wywiązanie się z zobowiązań wynikających z rozporządzenia (UE) nr 978/2012 i przedłożenie do końca 2017 r. obszernego przeglądu obejmującego w stosownych przypadkach również działania podejmowane w ramach reagowania w przypadku gdy beneficjent nie wywiązuje się ze swych zobowiązań wynikających z GSP+; oczekuje na ewentualny pozytywny wniosek ze strony Sri Lanki o przyznanie statusu GSP+, pod warunkiem, że kraj ten spełni niezbędne kryteria;
65. zwraca uwagę na problem polegający na tym, że Komisja potrzebuje bardzo dużo czasu po zakończeniu negocjacji na weryfikację i tłumaczenie tekstów prawnych, jeśli porównać to z innymi umowami na świecie; uważa – z uwagi na szybko zmieniający się charakter światowego środowiska handlowego oraz pilną potrzebę dalszego otwarcia rynków dla unijnych przedsiębiorstw i konsumentów – że należy zastanowić się, tak jak domagał się tego Parlament, nad poprawą i usprawnieniem procesu prawnej weryfikacji i tłumaczenia w celu zapewnienia, by wszystkie teksty prawne były przedkładane państwom członkowskim i Parlamentowi do podpisu i ratyfikacji w możliwie najkrótszym czasie; zwraca się do Komisji o przedłożenie Parlamentowi sprawozdania zawierającego konkretne propozycje w tym zakresie najpóźniej do dnia 31 marca 2017 r.;

66. popiera, że Komisja kładzie stały nacisk – przy wsparciu ze strony państw członkowskich i Parlamentu – na to, by wszystkie bieżące negocjacje w sprawie umów o wolnym handlu zawierały specjalne rozdziały zapewniające konkretne środki prawne i techniczne mające na celu poprawę zdolności małych i średnich przedsiębiorstw do uczestniczenia w handlu i inwestycjach, co jest kwestią mającą zasadnicze znaczenie w obliczu proliferacji zintegrowanych globalnych łańcuchów dostaw w strukturze światowego handlu;
67. podkreśla nieprzerwane znaczenie inwestycji napływających do gospodarki UE i z niej wypływających oraz konieczność zapewnienia unijnym przedsiębiorstwom – o różnorodnych formach i rozmiarach – pełnej ochrony w przypadku inwestowania na rynkach państw trzecich; podkreśla, że ochrona inwestycji jest niezbędnym elementem polityki handlowej UE, uznając jednocześnie zasadę prawa do regulacji, potrzebę przejrzystości procedur i systemu opartego na jasno określonych zasadach; zwraca się do Komisji, aby w ramach przyszłych negocjacji dopilnowała, by inwestorzy unijni nadal mieli zapewnioną ochronę;
68. uznaje, że należy monitorować umowy o wolnym handlu i odpowiednio egzekwować po ich wejściu w życie w celu zapewnienia nie tylko właściwej analizy i oceny ich skutków dla handlu, lecz również odpowiedniego przestrzegania uzgodnionych przepisów, reguł i środków; dostrzega obecny brak skoncentrowania się przez Komisję na wdrażaniu umów handlowych i podkreśla kluczowe znaczenie dopilnowania, by partnerzy handlowi wywiązywali się ze zobowiązań podjętych w ramach umów handlowych; wzywa Komisję do włączenia Parlamentu we wszystkie etapy tego procesu;
69. jest przekonany, że dopóki partnerzy handlowi nie spełnią wszystkich pięciu unijnych kryteriów wymaganych do uznania za gospodarkę rynkową, UE powinna stosować niestandardową metodologię z pełnym poszanowaniem prawa WTO, aby chronić konkurencyjność europejskich przedsiębiorstw i nadal dążyć do zwalczania wszelkich przejawów nieuczciwej konkurencji;
70. wzywa Komisję do nasilenia ofensywnych działań handlowych w związku z otwarciem i utrzymaniem nowych rynków oraz skoncentrowania się na kwestiach taryfowych i pozataryfowych; podkreśla, że wysokie standardy bezpieczeństwa żywności, zdrowia i dobrostanu zwierząt w UE, które mają zasadnicze znaczenie dla zapewnienia zaufania konsumentów unijnych, nie powinny być obniżane ani zarzucane w toku negocjacji;
71. wzywa Komisję do zapewnienia równych warunków w umowach handlowych, które UE stara się zawrzeć z państwami trzecimi, poprzez sporządzenie strategicznej listy produktów, które z wielu powodów mogą podlegać wyjątkowej presji; domaga się, aby produkty, w przypadku których liberalizacja budzi obawy, były traktowane w sposób specjalny i zróżnicowany w umowach handlowych;

„Obszar sprawiedliwości i przestrzegania praw podstawowych, którego podstawą jest wzajemne zaufanie”

72. wzywa Komisję do dokonania przeglądu obowiązującego prawodawstwa w zakresie cyberprzestępczości i przedstawienia wniosku ustanawiającego jasne ramy prawne dla stosunków między prywatnymi przedsiębiorstwami i organami ścigania w walce z

przestępczością zorganizowaną i radykalizacją w internecie;

73. wzywa Komisję do przedstawienia wniosku w sprawie współpracy transgranicznej w zakresie wymiany informacji dotyczących śledzenia finansowania terroryzmu;
74. apeluje o szybkie przyjęcie zmienionego wniosku w sprawie inteligentnych granic, aby przyczynić się do wprowadzenia skutecznych kontroli na granicach zewnętrznych UE;

W kierunku nowej polityki w dziedzinie migracji

75. podkreśla, że w polityce w dziedzinie migracji należy przede wszystkim poświęcić miejsce rozważaniom dotyczącym zapewnienia zaufania publicznego, zachowania integralności strefy Schengen oraz utrzymania bezpieczeństwa wewnętrznego;
76. apeluje do Komisji o dokonanie oceny obowiązujących rozporządzeń i dyrektyw w dziedzinie migracji, w szczególności dyrektywy w sprawie łączenia rodzin, dyrektywy w sprawie procedur azylowych i dyrektywy w sprawie kwalifikowania, które to dyrektywy stanowią niepożądany czynnik przyciągania osób ubiegających się o azyl w UE;
77. podkreśla, że przy wprowadzaniu zmian do rozporządzenia Dublin III należy zachować główne zasady tego rozporządzenia, i wzywa Komisję do przedstawienia szczegółowych i konkretnych propozycji w celu przeciwdziałania wtórnym przepływowi osób ubiegających się o azyl;
78. podkreśla, że wszelkie przyszłe wnioski w sprawie migracji gospodarczej z krajów nienależących do UE/EOG powinny podlegać przede wszystkim kompetencji państw członkowskich i powinny mieć także na celu uregulowanie aspektu liczebnego i jakościowego migracji gospodarczej z krajów spoza UE/EOG;
79. wzywa Komisję do uważnego monitorowania wdrażania przez Turcję porozumienia między UE a Turcją;
80. wzywa Komisję do sporządzania sprawozdań z kontroli i wykonania dotyczących wypłaty środków i wydatków krajowych w ramach Funduszu Azylu, Migracji i Integracji (AMIF) oraz Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego (ISF), a także do pełnego monitorowania i oceny wykorzystania funduszy UE przyznanych państwom trzecim w dziedzinie azylu;
81. podkreśla, że Komisja powinna systematycznie monitorować i oceniać ewentualną umowę w sprawie liberalizacji reżimu wizowego z Turcją, aby zadbać o to, że nie dojdzie do drastycznego wzrostu liczby pochodzących z Turcji osób przedłużających pobyt poza okres przewidziany w wizie oraz ubiegających się o ochronę międzynarodową;
82. zwraca się do Komisji o dokładne monitorowanie wdrażania Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej, jak tylko zostanie ona ustanowiona, tak by zagwarantować, że agencja ta nie będzie ograniczała się jedynie do zarządzania napływem osób na granicach zewnętrznych, lecz odegra czynną rolę w powrotach i procedurach readmisji oraz w zmniejszaniu ogólnej liczby osób, którym nie przyznano azylu, przebywających

na terytorium UE;

83. apeluje do Komisji o podjęcie dalszych działań w związku z jej wnioskiem w sprawie powrotowego dokumentu podróży, z uwzględnieniem ambitnych planów powrotu obywateli państw trzecich, takich jak Pakistan, Maroko i Algieria, do tych państw;
84. apeluje do Komisji o przeprowadzenie przejrzystych analiz dla poszczególnych krajów oraz o opracowanie indywidualnych strategii związanych z podejściem „więcej za więcej” i „mniej za mniej” wobec państw trzecich w kontekście pomocy finansowej świadczonej przez UE w walce z nielegalną migracją i handlem ludźmi;

Silniejsza pozycja na arenie międzynarodowej

85. wzywa do prowadzenia systematycznego przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS), aby zadbać o to, by była ona dostosowana do stale ewoluującej sytuacji na wschodnich i południowych granicach UE; nalega ponadto, by dokonać właściwej kontroli i rozliczenia prac i budżetu Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych; uważa, że ocena ta nie powinna koncentrować się wyłącznie na kwestii prawidłowego wydatkowania środków, ale również na tym, czy cele EPS zostały osiągnięte;
86. w świetle bieżących wydarzeń apeluje do Rady i Komisji o stałe i krytyczne dokonywanie przeglądu wszystkich negocjacji akcesyjnych, ich postępów i skuteczności, a w razie konieczności o dostosowanie tempa i strategii;
87. uznaje, że propagowanie praw człowieka należy do celów polityki zagranicznej UE, przy czym szczególnie koncentruje się ona na takich zagadnieniach jak wolność wyznania, wolność wypowiedzi, swobody polityczne, prawa kobiet i dzieci oraz prawa grup mniejszości;
88. apeluje o wywieranie ciągłej presji dyplomatycznej, w tym stosowanie ukierunkowanych sankcji przeciwko pojedynczym osobom, grupom i rządowi rosyjskiemu, w celu pokojowego rozwiązania konfliktu na Ukrainie; nalega, by stanowczo odmawiać uznania polityki okupacji Krymu przez Rosję;
89. uznaje NATO za fundament europejskiej polityki obrony i bezpieczeństwa;
90. zachęca do dalszej współpracy międzynarodowej w dążeniu do wynegocjowanego rozwiązania konfliktu izraelsko-palestyńskiego, które zapewni bezpieczne i powszechnie uznane istnienie Izraela sąsiadującego z suwerennym i trwałym państwem palestyńskim; zachęca do dalszych starań w dążeniu do ożywienia procesu pokojowego między Turcją i Kurdami, aby budować zaufanie między dwiema stronami oraz podjąć rozpocząć działania w celu uregulowania obszerniejszych kwestii regionalnych dotyczących ludności kurdyjskiej;

Kwestie rozwoju

91. zwraca się do Komisji o współpracę z państwami członkowskimi w dążeniu osiągnięcia celu, jakim jest przeznaczenie 0,7% PNB na oficjalną pomoc rozwojową (ODA);
92. wzywa instytucje europejskie do stworzenia jasnych, zorganizowanych, przejrzystych i

rozliczalnych ram regulujących partnerstwa i sojusze z sektorem prywatnym w krajach rozwijających się; ponadto apeluje o stworzenie na szczeblu UE sektorowych wielostronnych platform przy współudziale sektora prywatnego, organizacji społeczeństwa obywatelskiego, organizacji pozarządowych, ośrodków analitycznych, rządów partnerskich, darczyńców i innych zainteresowanych podmiotów, w celu przekazywania informacji o możliwościach udziału w partnerstwach publiczno-prywatnych, wymiany najlepszych praktyk, świadczenia pomocy technicznej związanej z ramami prawnymi oraz spodziewanymi wyzwaniem wynikającymi z podejmowanych wspólnie działań na rzecz rozwoju;

93. wzywa Komisję do przedstawienia innowacyjnych podejść w odniesieniu do pomocy ratującej życie i pomocy humanitarnej oraz do skoncentrowania się w bardziej konsekwentny sposób na mechanizmach zapobiegania kryzysom i wczesnego ostrzegania; wzywa Komisję do rozważenia ewentualnych partnerstw z sektorem prywatnym w celu reagowania na obecne i przyszłe potrzeby humanitarne; podkreśla znaczenie zlikwidowania luki między pomocą doraźną a długoterminową pomocą rozwojową oraz znaczenie włączenia „nowych” wschodzących demokracji o rosnącym znaczeniu, wpływie i potencjale w rozmowy dotyczące pomocy humanitarnej;
94. wzywa do rozszerzenia obecnego mandatu Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) do udzielania pożyczek państwom trzecim, by zwiększyć jego rolę w osiągnięciu zrównoważonego rozwoju, a w szczególności by bardziej aktywnie uczestniczył on w nowej strategii sektora prywatnego, przez łączenie instrumentów finansowania, współfinansowanie projektów i rozwój lokalnego sektora prywatnego; wzywa ponadto do większej przejrzystości i rozliczalności partnerstw i projektów z udziałem EBI; zwraca się do EBI i instytucji państw członkowskich finansujących rozwój o zadbanie o to, by przedsiębiorstwa otrzymujące ich wsparcie nie unikały opodatkowania;
95. zwraca się do Komisji, by współpracowała z państwami członkowskimi przy udzielaniu pomocy państwom trzecim w celu wyeliminowania szkodliwych dla kobiet i dziewcząt praktyk, w tym małżeństw dzieci i wymuszanych małżeństw, okaleczania narządów płciowych kobiet, zabójstw honorowych, przymusowej sterylizacji, gwałtów podczas konfliktów, ukamienowania i wszystkich innych form brutalnego zachowania; apeluje do Komisji, aby współpracowała z Europejską Służbą Działań Zewnętrznych (ESDZ) z myślą o poprawie wsparcia udzielanego ofiarom takiej przemocy;

Unia demokratycznych zmian

Kwestie budżetowe

96. uważa, że jedną z podstawowych zasad, jakimi Komisja powinna kierować się podczas tworzenia preliminarza budżetu UE, powinna być „europejska wartość dodana”; apeluje do Komisji o skoncentrowanie się na finansowaniu środków, w przypadku których wkład z budżetu UE przynosi bardziej widoczne korzyści niż ich finansowanie przez poszczególne państwa członkowskie; uważa, że budżet UE jest istotny dla powodzenia lub niepowodzenia zaproponowanego przez Komisję mechanizmu przeglądu prawodawstwa UE pod kątem jego zgodności z zasadą pomocniczości i proporcjonalności;
97. wskazuje, że wymagana jest kulturowa zmiana w podejściu do wydatkowania UE, gdyż

obecnie zbyt dużo uwagi poświęca się absorpcji funduszy i zgodności z przepisami, a nie wartości dodanej czy skuteczności; wzywa Komisję do zobowiązania się do przeprowadzenia ponownej gruntownej oceny priorytetów budżetu UE na podstawie ocen ex post i solidnych wskaźników skuteczności; uważa, że wykorzystanie rezerw na wykonanie, takich jak rezerwy stosowane obecnie w funduszach strukturalnych, mogłoby zostać zwiększone i zastosowane do innych obszarów unijnego finansowania; uważa, że strategia „budżet UE zorientowany na wyniki” stanowi obiecujący krok w tym względzie, i apeluje do Komisji o pełne włączenie podejścia polegającego na budżetowaniu zadaniowym do dorocznej procedury budżetowej;

98. zwraca uwagę na trwający śródkresowy przegląd rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 określającego wieloletnie ramy finansowe (WRF) na lata 2014–2020; podkreśla, że należy poczekać na ten przegląd i ewentualne ustawodawcze wnioski dotyczące zmiany WRF, zanim wprowadzone zostaną dostosowania w środkach na zobowiązania Parlamentu Europejskiego do pułapów finansowych ustalonych w rozporządzeniu z 2013 r. na okres obowiązywania obecnych WRF, w trosce o przewidywalność budżetu;
99. wzywa Komisję do wykorzystania śródkresowego przeglądu WRF w celu przesunięcia środków z obszarów polityki o mniejszej europejskiej wartości dodanej, takich jak kultura, obywatelstwo i środki przekazu, na rzecz dalszego ukierunkowania budżetu UE na zatrudnienie, wzrost i konkurencyjność; zwraca uwagę, że podczas gdy Unia mierzy się z nowymi i nieprzewidywanymi wyzwaniami, budżet UE musi mieć na względzie ten podstawowy priorytet; wzywa Komisję do wykorzystania tej okazji w celu uproszczenia obowiązujących przepisów istniejących programów w tej dziedzinie – takich jak program „Horyzont 2020” – zgodnie z Programem lepszego stanowienia prawa;
100. zwraca uwagę, że Komisja zamierza przedstawić do dnia 1 stycznia 2018 r. wniosek dotyczący następnych WRF; apeluje do Komisji o podjęcie decyzji w sprawie priorytetów wieloletniego budżetu, zgodnie z zasadą europejskiej wartości dodanej, przed przedstawieniem wszelkich propozycji dotyczących wielkości budżetu UE; wzywa Komisję do dostosowania przyszłych WRF do cyklu politycznego Komisji i Parlamentu w celu zwiększenia demokratycznej odpowiedzialności i przejrzystości wieloletniego budżetu;
101. zwraca uwagę, że Komisja rozważy propozycje Grupy Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych, w tym dotyczące wszelkich nowych potencjalnych źródeł zasobów własnych; sądzi jednak, że system zasobów własnych może spowodować apatię wśród obywateli UE; dlatego zdecydowanie sprzeciwia się wprowadzeniu nowych form europejskich podatków bezpośrednich; popiera natomiast opracowanie prostszego i bardziej przejrzystego systemu zasobów, którego podstawę stanowiłyby składki państw członkowskich obliczane na podstawie DNB;
102. zwraca się do Komisji o opracowanie sprawozdań z kontroli i wykonania dotyczących wypłaty środków i wydatków krajowych w ramach funduszy AMIF i ISF;

Kwestie środowiskowe

103. zwraca uwagę, że Komisja jest prawnie zobowiązana, na mocy art. 117 ust. 4 rozporządzenia REACH, do przedstawienia do dnia 1 czerwca 2017 r. sprawozdania z

wykonania i funkcjonowania rozporządzenia, a także zwraca uwagę, że sprawozdanie to posłuży również za ocenę REFIT tego rozporządzenia; podkreśla, że w ocenie należy upewnić się co do skuteczności i efektywności prawodawstwa, jego spójności zarówno wewnętrznie, jak i z innymi obszarami polityki UE, co do tego, czy przyniosło ono europejską wartość dodaną, co do jego wpływu na przedsiębiorstwa, w szczególności MŚP oraz ich zdolność do dokonywania długoterminowych inwestycji, a także co do skutków prawodawstwa dla przemysłu i ewentualnego wpływu na przenoszenie produkcji chemikaliów z zakładów znajdujących się w UE; apeluje do Komisji o przedstawienie rozporządzeń wykonawczych, które usprawnią i uproszą procedurę udzielania zezwolenia w odniesieniu do wniosków dotyczących stosowania substancji w niewielkich ilościach (poniżej 10 ton rocznie) oraz starszych części zamiennych;

104. wzywa Komisję do zdefiniowania „nisko przetworzonych produktów spożywczych”, zwłaszcza w odniesieniu do produktów mlecznych i mięsnych, w celu rozważenia możliwości zawężenia zakresu obowiązkowego oznaczania kraju pochodzenia do przypadków, w których dobro konsumenta kompensuje koszty, takich jak mleko spożywcze, nisko przetworzone produkty mleczne i mięsne, oraz w celu sporządzenia wniosków ustawodawczych dotyczących tych sektorów; wzywa Komisję, by uwzględniła niedawne obawy dotyczące etykietowania i spójnego stosowania przepisów dotyczących łańcucha dostaw żywności w UE, a zarazem by zastosowała najnowsze osiągnięcia naukowe i techniczne w tej dziedzinie; zwraca uwagę, że wymogi dotyczące wskazania miejsca pochodzenia zostały już wprowadzone i funkcjonują skutecznie dla wielu innych produktów spożywczych, w tym nieprzetworzonego mięsa, jaj, owoców i warzyw, ryb, miodu, oliwy z oliwek najwyższej jakości z pierwszego tłoczenia, oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia, wina i napojów spirytusowych;
105. zwraca uwagę, że w związku z niedostateczną wiedzą zainteresowanych przedsiębiorstw występują poważne problemy związane z przestrzeganiem głównych przepisów rozporządzenia w sprawie produktów biobójczych dotyczących zezwoleń dla dostawców i rejestracji substancji czynnych stosowanych do wyrobów poddanych działaniu produktu biobójczego; apeluje z mocą do Komisji o włączenie tego rozporządzenia do programu REFIT na rok 2017, ze szczególnym uwzględnieniem problemu obciążeń finansowych i administracyjnych, jakie na mocy tych przepisów spoczywają na MŚP i mikroprzedsiębiorstwach gromadzących dokumentację w celu uzyskania zezwoleń ze strony Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA);
106. zwraca uwagę na wyzwania finansowe i regulacyjne dla państw członkowskich w związku z przestrzeganiem dyrektywy azotanowej (91/676/EWG), która często jest uznawana za zły przykład skuteczności prawodawstwa UE, przy czym wiele postępowań w sprawie uchybienia jest nadal w toku; podkreśla potrzebę harmonizacji cyklu sprawozdawczego tej dyrektywy z cyklem ramowej dyrektywy wodnej, tak by te same dane z kontroli mogły zostać zastosowane przy przeglądach obu dyrektyw, oraz w celu ograniczenia i uproszczenia wymogów w zakresie planowania dotyczącego azotanów, które okazały się zbędnym obciążeniem biurokratycznym dla sektora rolnictwa; apeluje do Komisji o włączenie regularnego przeglądu dyrektywy azotanowej do programu REFIT na rok 2017 w celu złagodzenia uciążliwych wymogów i ograniczenia kosztów związanych z zapewnieniem zgodności;

107. przypomina o znaczeniu inwestowania w gospodarkę o obiegu zamkniętym i wspierania przechodzenia na taką gospodarkę, która jest zgodna z programem Komisji w zakresie tworzenia miejsc pracy, wzrostu gospodarczego i konkurencyjności i która ograniczy zależność UE do przywozu surowców, przyczyniając się do stworzenia sytuacji, w której korzyści odniosą wszystkie zaangażowane strony; wzywa Komisję do zapewnienia skutecznego wdrożenia jej planu działania dotyczącego gospodarki o obiegu zamkniętym, ze szczególnym uwzględnieniem celów wyznaczonych na 2017 r.;
108. ponownie podkreśla znaczenie osiągnięcia celów wyznaczonych w unijnej strategii ochrony różnorodności biologicznej do 2020 r. oraz wskazuje na strategiczną wagę tej strategii, również z perspektywy społeczno-gospodarczej; wyraża poważny niepokój w związku z postępującą utratą różnorodności biologicznej i zwraca uwagę, że cele na 2020 r. nie zostaną osiągnięte bez dodatkowych, znacznych i stałych wysiłków; podkreśla zasadnicze znaczenie wzmoczonej woli politycznej na najwyższym szczeblu dla zachowania różnorodności biologicznej i powstrzymania jej utraty; apeluje do Komisji, by wraz z właściwymi organami w państwach członkowskich i wszystkimi zainteresowanymi podmiotami ustanowiła priorytety w zakresie wdrażania obowiązujących przepisów, ich egzekwowania oraz dalszego włączania kwestii ochrony różnorodności biologicznej do innych obszarów polityki; przypomina, że dyrektywy środowiskowe powinny zostać w pełni wdrożone i nie powinny być zmieniane;
109. apeluje do Komisji o podjęcie pilnych działań w celu położenia kresu nielegalnemu handlowi zwierzętami domowymi; przywołuje w związku z powyższym znaczenie systemów identyfikacji i rejestracji oraz przypomina Komisji o wyraźnym apelu Parlamentu¹ o zwiększenie kompatybilności takich systemów w państwach członkowskich w dążeniu do poprawy dobrostanu zwierząt;
110. zwraca uwagę na potrzebę dokonania kompleksowej oceny wdrożenia rozporządzeń (WE) nr 1107/2009 i (WE) nr 396/2005 oraz wraca się do Komisji o przeprowadzenie szczegółowej niezależnej oceny w 2017 r.; uważa, że w tym przeglądzie należy rozważyć główne elementy obu rozporządzeń, a także dążyć do poprawy skuteczności i lepszej koordynacji między tymi dwoma aktami prawnymi; wzywa Komisję do zadbania o to, by ramy regulacyjne dotyczące środków ochrony roślin były zgodne z zasadami i praktyką lepszego stanowienia prawa oraz stanowiły spójne, skuteczne, przewidywalne i ugruntowane naukowo ramy decyzyjne;

Wspólna polityka rolna

111. apeluje do Komisji, by w kontekście śródkresowego przeglądu wieloletnich ram finansowych (WRF) oraz nieustających oczekiwań wobec europejskich rolników, by produkowali „więcej za mniej”, spełniali normy środowiskowe i dotyczące dobrostanu zwierząt oraz dostarczali dóbr publicznych, utrzymać pułapy środków przeznaczanych na rolnictwo w dziale 2 budżetu;
112. wzywa Komisję, by – w dążeniu do ograniczenia obciążeń spoczywających na producentach oraz usprawnienia wspólnej polityki rolnej (WPR) pod względem

¹ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 lutego 2016 r. w sprawie wprowadzenia kompatybilnych systemów rejestracji zwierząt domowych we wszystkich państwach członkowskich, teksty przyjęte, P8_TA(2016)0065.

skutecznego dostarczania dóbr publicznych i realizacji celów środowiskowych – dokonała pełnego śródkresowego przeglądu WPR oraz obrała kierunek polityki prorynkowej, w której więcej jest miejsca na innowację i konkurencję, poprzez zrównanie płatności bezpośrednich we wszystkich państwach członkowskich oraz dokonanie przeglądu przepisów odnoszących się do jednolitej wspólnej organizacji rynku, tak by umocnić organizacje producentów, zachęcić do podejmowania tych środków oraz zapewnić rolnikom nowe instrumenty finansowe i możliwości radzenia sobie z ciągłą niestabilnością rynku;

113. podkreśla znaczenie uproszczenia programu WPR oraz apeluje do Komisji o dokonanie gruntownej oceny skuteczności tzw. środków zazieleniania; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do przeprowadzenia śródkresowego przeglądu funkcjonowania obszarów proekologicznych, jednak wskazuje, że przegląd ten powinien także objąć swoim zakresem wszystkie trzy środki zazieleniania; apeluje do Komisji o dalsze rozwijanie i wdrażanie środków w celu wprowadzenia zasad proporcjonalności, elastyczności i większych poziomów tolerancji w odniesieniu do zarządzania WPR, a także o przeciwdziałanie wszechobecnej „kulturze strachu”, jaka istnieje wśród rolników w odniesieniu do kontroli wzajemnej zgodności i stosowania kar;
114. podkreśla potrzebę zajęcia się problemem nierównowagi w łańcuchu dostaw żywności, zwłaszcza w celu zapewnienia uczciwości i przejrzystości w stosunkach między producentami surowców, przetwórcami, dostawcami i dystrybutorami, oraz wzywa Komisję do współpracy z sektorem w celu rozwiania obaw związanych z anonimowym składaniem zawiadomień oraz wzmocnienia pozycji, jaką zajmują producenci surowców;
115. wzywa Komisję do wspierania innowacji w rolnictwie poprzez zapewnienie spójności regulacyjnej oraz pełne uwzględnienie innowacji w przyszłych przeglądach i reformach odnośnych aktów prawnych; podkreśla, że Komisja musi traktować priorytetowo badania naukowe i innowację w rolnictwie, aby sektor ten pozostał konkurencyjny oraz sprostał obecnym i przyszłym wyzwaniom;

Wspólna polityka rybołówstwa

116. wzywa Komisję do priorytetowego wspierania gospodarczego i społecznego wkładu, jaki łódzkie rybołówstwo przybrzeżne wnosi do lokalnych gospodarek, aby zapewnić zatrzymanie mieszkańców obszarów nadbrzeżnych i ograniczyć wysokie poziomy bezrobocia w innych sektorach gospodarki;
117. przypomina, że wspólna polityka rybołówstwa (WPRyb) ma na celu dopilnowanie, by rybołówstwo było ekologicznie, gospodarczo i społecznie zrównoważone i by było źródłem zdrowej żywności dla obywateli UE; przypomina, że unikanie niezamierzonych połowów jest nadrzędnym celem WPRyb, i zauważa, że kluczowym priorytetem wdrażania obowiązku wyładunku jest ograniczenie niezamierzonych przyłowów i zwiększenie zdolności przetrwania sektora rybołówstwa; wzywa Komisję do prowadzenia ciągłych ocen i monitorowania pojawiania się potencjalnych gatunków dławiących w rezultacie obowiązku wyładunku, zwłaszcza w połowach wielogatunkowych; apeluje do Komisji o kontynuowanie bliskiej współpracy z rybakami i naukowcami w celu zidentyfikowania i przewidzenia miejsc, w których mogą pojawić się gatunki dławiące oraz w celu poszukiwania rozwiązań, takich jak

innowacyjne techniki połowu;

118. podkreśla, że kluczowe znaczenie ma, by nauka znajdowała się w centrum polityki rybołówstwa; przypomina Komisji, jak ważne jest, by zwłaszcza plany wieloletnie opierały się na dowodach naukowych; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie się komisarza K. Velli do zaproponowania w 2016 r. wieloletniego planu dla Morza Śródziemnego; odnotowuje obawy Komisji dotyczące stanu zasobów w Morzu Śródziemnym;
119. podkreśla, że Komisja powinna zmienić rozporządzenie dotyczące Morza Śródziemnego z 2006 r. w celu dopilnowania, by stosowano narzędzia i techniki połowowe opracowane na poziomie regionu i dopasowane do cech obszaru Morza Śródziemnego i jego połowów, co pozwoli uwzględnić szczególne cechy hydrograficzne basenu Morza Śródziemnego; wzywa Komisję do zadbania o to, by przeprowadzony został przegląd oceny statusu stad ryb w odniesieniu do rybołówstwa przybrzeżnego, oraz podkreśla potrzebę analizy tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego i jego wpływu na stada ryb, biorąc pod uwagę, że gatunki poławiane w ramach rybołówstwa przybrzeżnego są niezwykle cenne z punktu widzenia społeczno-ekonomicznego, nawet jeżeli stanowią tylko niewielki odsetek całkowitych połowów;
120. podkreśla, że rozwój akwakultury i marikultury może odgrywać ważną rolę nie tylko w odbudowie różnorodności gatunków, ale również we wzroście gospodarki morskiej; wzywa Komisję do wspierania państw członkowskich w promowaniu strategii politycznych na rzecz zachęcania do połowów i turystyki (turystyka połowowa, marikultura itp.) zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju;
121. z zadowoleniem przyjmuje nowe ramy środków technicznych w rybołówstwie, dzięki którym będzie można uprościć politykę rybołówstwa; podkreśla, że w odniesieniu do polityki rybołówstwa UE jednolite podejście we wszystkich sytuacjach nie jest skuteczne, i wzywa Komisję do podjęcia kroków w celu dopilnowania, by nowe podejście zakładające regionalizację zapewniło większą swobodą w przemyśle rybnym i ograniczenie uciążliwej dla rybaków biurokracji;

Polityka rozwoju regionalnego

122. uważa, że w okresie objętym programem prac Komisji europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne powinny wspierać państwa członkowskie w przeprowadzaniu trudnych, lecz kluczowych reform gospodarczych, niezbędnych do osiągnięcia większej konkurencyjności, a także podkreśla, że należy inwestować środki z tych funduszy tam, gdzie zapewniają one największą wartość dodaną; w związku z tym zwraca się do Komisji, aby wykorzystała wnioski ze swojego projektu dotyczącego „regionów pozostających w tyle” do określenia czynników związanych z powolnymi postępami w poprawianiu niskich wskaźników rozwoju gospodarczego i do przygotowania odnośnych planów działania wyszczególniających środki zapewniające skuteczną politykę inwestycyjną;
123. zauważa, że administrowanie europejskimi funduszami strukturalnymi i inwestycyjnymi wciąż jest skomplikowane, a dostęp do nich jest trudny dla MŚP i dla grup społeczeństwa obywatelskiego; wzywa Komisję do dalszych działań na rzecz uproszczenia procedur i procesów europejskich funduszy strukturalnych i

inwestycyjnych dla wszystkim zainteresowanych stron, aby poprawić oddziaływanie, absorpcję i wykorzystywanie tych funduszy, przy jednoczesnym zapewnieniu skutecznych kontroli finansowych i eliminacji nieprawidłowości, w tym nadużyć finansowych; podkreśla zwłaszcza potrzebę uporania się z praktyką nadmiernie rygorystycznego wdrażania oraz potrzebę uproszczenia dostępu do instrumentów finansowych i przybliżenia programów pomocy przedsiębiorstwom; wzywa Komisję do pełnego włączenia europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych do unijnej strategii lepszego stanowienia prawa, mając na celu zwłaszcza ograniczenie obciążeń biurokratycznych ciążących na MŚP, a także do nasilenia starań, by działać jako jeden podmiot w odniesieniu do europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, przy skuteczniejszej koordynacji między właściwymi dyrekcjami generalnymi;

124. podkreśla wartość ukierunkowanego na konkretne obszary i oddolnego podejścia do rozwoju regionalnego, w ramach którego wspiera się lokalne strategie rozwoju, tworzy się miejsca pracy i zachęca się do zrównoważonego rozwoju obszarów wiejskich i do szerszego wykorzystywania ocen oddziaływania terytorialnego; jest zdania, że nowe instrumenty rozwoju terytorialnego (zintegrowane inwestycje terytorialne, rozwój lokalny kierowany przez społeczność i wspólne plany działania) mogą skuteczniej zaspokoić potrzeby lokalne, zarówno na obszarach miejskich, jak i wiejskich; w związku z tym apeluje do Komisji o wdrożenie regulacji dotyczących finansowania tych instrumentów ogólnie z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, aby zwiększyć synergie, a także o dokonanie przeglądu ograniczonego ich wykorzystywania;
125. wzywa Komisję do zapewnienia większej elastyczności wydatków w ramach programów europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, aby zapewnić inwestycje w priorytetowych dla danych regionów obszarach, przy jednoczesnym uwzględnieniu potrzeby ograniczenia dysproporcji regionalnych i osiągnięcia nadrzędnego celu spójności terytorialnej z myślą o zwiększeniu konkurencyjności;
126. przyznając, że zasadne może być zmodyfikowanie priorytetów niektórych funduszy na okres programowania 2014–2020, aby umożliwić władzom lokalnym i regionalnym skuteczne zareagowanie na potrzeby w terenie, wzywa Komisję do unikania wszelkich odgórnych transferów wstępnie zaprogramowanych środków w celu złagodzenia skutków migracji; podkreśla, że celem europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych jest wspieranie trwałego, długoterminowego rozwoju regionalnego z myślą o zwiększeniu konkurencyjności, a nie finansowanie środków nadzwyczajnych;
127. wzywa Komisję do jak najszybszego podjęcia rozmów z Parlamentem i państwami członkowskimi na temat przyszłości europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych po 2020 r., z wyraźnym naciskiem na ukierunkowane inwestycje stanowiące wartość dodaną dla podatników; dostrzega wartość innowacyjnego myślenia dotyczącego ukierunkowania na wyniki i zintegrowanych instrumentów finansowania, które łączą liczne unijne programy dotacji i pożyczek w dziedzinie rozwoju terytorialnego, a także wartość zwiększenia administracyjnego wsparcia dla krajów będących beneficjentami netto europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych równoległe do większej elastyczności dla inwestycji ze strony płatników netto oraz mniejszej interwencji w te inwestycje;

Kwestie związane z transportem

128. podkreśla potrzebę kontynuowania programu transeuropejskiej sieci transportowej (TEN-T) i korytarzy sieci bazowej w trybie priorytetowym, tak aby połączyć sieci transportowe wszystkich regionów UE i rozwiązać takie problemy jak brak odpowiedniej infrastruktury, dostępność i niska interoperacyjność pomiędzy wschodnią i zachodnią częścią UE; podkreśla konieczność stworzenia synergii między środkami finansowymi Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS), instrumentu „Łącząc Europę” oraz europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, aby zapewnić najlepsze wykorzystanie wszystkich dostępnych środków unijnych; uważa, że niezależnie od białej księgi w sprawie transportu z 2011 r. UE wciąż stosuje podejście fragmentaryczne i rozpatruje każdy rodzaj transportu w zbyt wielkim odosobnieniu; wzywa Komisję do opracowania strategii na rzecz rozwoju transportu międzymodalnego i multimodalnego;
129. apeluje do Komisji o doprecyzowanie i uproszczenie obowiązujących przepisów dotyczących czasu prowadzenia pojazdu i odpoczynku, zwłaszcza rozporządzenia (WE) nr 561/2006 w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz rozporządzenia (UE) nr 165/2014 w sprawie tachografów stosowanych w transporcie drogowym, aby zwiększyć jasność prawa dla państw członkowskich i przewoźników drogowych oraz aby wspierać swobodę świadczenia usług transportowych w całej UE, zapewniając jednocześnie spójne i jednolite wdrażanie przepisów;
130. odnotowuje porozumienie osiągnięte w sprawie rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1365/2006 w sprawie statystyk dotyczących transportu towarów wodami śródlądowymi w odniesieniu do powierzenia Komisji uprawnień delegowanych i wykonawczych w zakresie przyjmowania niektórych środków; podkreśla, że tendencja do poszerzania zakresu różnych danych statystycznych, jakie trzeba gromadzić (na przykład – jak w tym wypadku – nowy system gromadzenia danych statystycznych dotyczących przewozu osób), spowoduje więcej biurokracji i nie wnosi wartości dodanej;
131. wzywa Komisję, by opracowała skuteczniejsze środki niż te określone w rozporządzeniu (WE) nr 868/2004, umożliwiające zwalczanie nieuczciwej konkurencji sponsorowanych przez państwo przewoźników linii lotniczych spoza UE na europejskim rynku lotniczym, aby chronić uczciwą konkurencję i równe warunki działania dla wszystkich uczestników rynku;
132. zwraca się do Komisji, aby zachęcała państwa członkowskie do zacieśnienia współpracy z Euro Contrôle Route w celu zapewnienia skuteczniejszego wdrażania obowiązujących przepisów UE dotyczących oszustw w związku z dokumentacją i licencjami w transporcie drogowym;
133. odnotowuje obawy społeczeństwa dotyczące hałasu powodowanego przez kolejowy transport towarowy, będącego jednym z ubocznych efektów transportu kolejowego, który ma wpływ na środowisko i zdrowie; podkreśla jednak, że hałas jest z definicji problemem lokalnym, którym należy się zająć na poziomie państw członkowskich, oraz że realizując cel ograniczania hałasu, nie należy zapominać o utrzymaniu konkurencyjności kolei oraz unikaniu zakłóceń rynku i stawiania w niekorzystnej

sytuacji przedsiębiorstw kolejowych, które potrzebowałyby ogromnych dodatkowych środków na odpowiednie wyposażenie wagonów;

Polityka społeczna

134. zauważa, że pięć głównych obszarów działania wskazanych w strategii Komisji na rzecz równych szans kobiet i mężczyzn na lata 2010–2015 pozostaje ważnymi priorytetami podczas kadencji Komisji Junckera (2014–2019) i że Komisja opublikowała 40-stronicowy dokument roboczy zarysowujący jej strategiczne zaangażowanie na rzecz równouprawnienia płci w latach 2016–2019; wzywa Komisję, by zajmując się strategiami politycznymi w obszarze równych szans kobiet i mężczyzn, koncentrowała się na wdrażaniu obowiązujących przepisów w państwach członkowskich, a także podkreśla, jak ważna jest wymiana najlepszych praktyk, zwłaszcza w obszarach, w których wyłączne kompetencje mają państwa członkowskie, zanim zacznie się rozważać konieczność przedłożenia nowych wniosków ustawodawczych i narzędzi politycznych w zakresie równych szans;
135. wzywa Komisję do skutecznego monitorowania wdrażania dyrektywy 2014/67/UE przez wszystkie państwa członkowskie; jest przekonany, że wszystkie obawy zgłoszone przez parlamenty jedenastu państw członkowskich w ramach procedury „żółtej kartki” muszą zostać odpowiednio ocenione przez Komisję; apeluje do Komisji, aby zaczęła na pełne wdrożenie dyrektywy 2014/67/UE przez państwa członkowskie, zanim podejmie dalsze działania w związku z wnioskiem o zmianę dyrektywy 96/71/WE;
136. przypomina Komisji, że zgodnie z art. 153 TFUE ustalanie wynagrodzeń należy do kompetencji państw członkowskich;
137. wspiera starania Komisji na rzecz zmiany i dokonania przeglądu rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, aby uwzględnić zmieniające się realia i różnorodność strukturalną w państwach członkowskich i między nimi; podkreśla jednak, że zapewnienie systemów zabezpieczenia społecznego i zarządzanie nimi podlega kompetencji państw członkowskich, a Unia te działania koordynuje, ale nie harmonizuje;
138. z zadowoleniem przyjmuje wycofanie przez Komisję dyrektywy w sprawie urlopu macierzyńskiego (92/85/EWG); uważa, że nieosiągnięcie porozumienia w sprawie tego wniosku wskazuje na trudności z negocjowaniem na poziomie UE porozumień w obszarze zatrudnienia i spraw społecznych;
139. podkreśla, że w ramach planu działania Komisji „Nowy początek dla sprostania wyzwaniom w zakresie godzenia pracy z życiem prywatnym napotykanym przez pracujących rodziców” każdy nowy wniosek musi być w pełni zgodny z zasadami pomocniczości i proporcjonalności;
140. przypomina Komisji o sprawozdaniu pięciu przewodniczących, w którym uznano w kontekście konwergencji społecznej, że nie ma jednego uniwersalnego modelu; w związku z tym jest głęboko przekonany, że wniosek dotyczący unijnego filaru praw socjalnych musi przede wszystkim skupić się na szerszym wykorzystywaniu poziomów odniesienia i na wymianie najlepszych praktyk;

141. odnotowuje wyrażony przez Komisję zamiar dokonania przeglądu dorobku socjalnego; wzywa Komisję do zbadania stosowności dorobku w świetle nowych tendencji i do określenia możliwości uproszczenia i ograniczenia obciążeń, w tym – w stosownych przypadkach – w drodze wycofania lub uchylecia przepisów;
142. uznaje szeroko zakrojone cele gwarancji dla młodzieży pod względem potencjalnej wartości, jaką jest zwrócenie uwagi państw członkowskich na potrzebę działań na rzecz zwalczania bezrobocia młodzieży; podkreśla jednak, w kontekście sprawozdania specjalnego Trybunału Obrachunkowego nr 3/2015, znaczenie oceny skuteczności wyników programu, aby opracować bardziej ukierunkowane strategie polityczne i instrumenty; podkreśla, że każde przyszłe istotne zwiększenie finansowania należy zatwierdzić dopiero po zastosowaniu się do wniosków i zaleceń zawartych w sprawozdaniu Trybunału Obrachunkowego w sprawie gwarancji dla młodzieży;
143. apeluje do Komisji o dopilnowanie, by proponowane prawodawstwo UE i programy finansowania były zgodne z Konwencją ONZ o prawach osób niepełnosprawnych; z zadowoleniem przyjmuje podjęte zobowiązanie do zapewnienia dostępności towarów i usług, w tym budynków, wraz ze skutecznymi mechanizmami egzekwowania i rozpatrywania skarg; wzywa Komisję, by przygotowując w przyszłości akty ustawodawcze w odpowiednich dziedzinach, np. w odniesieniu do agendy cyfrowej, uwzględniła fakt, że dostępność jest równie istotna w środowisku fizycznym, jak i w obszarze technologii informacyjnych i komunikacyjnych;

Polityka w zakresie kultury i edukacji

144. podkreśla, że śródkresowy przegląd WRF stwarza okazję do oceny skuteczności i wartości dodanej unijnych programów w dziedzinie kultury i edukacji w obecnym okresie finansowania oraz do zapewnienia skutecznego zarządzania tymi programami; wzywa zwłaszcza Komisję Europejską do dokonania oceny wartości dodanej programów „Europa dla Obywateli” i „Kreatywna Europa”, zgodnie z zasadą pomocniczości i Programem lepszego stanowienia prawa;
145. z zadowoleniem przyjmuje zastosowanie programu REFIT Komisji do przeglądu dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych; zwraca się do Komisji, aby aktywnie wykorzystywała wnioski z procesu REFIT oraz wyniki konsultacji z zainteresowanymi stronami do każdego przeglądu dyrektywy; podkreśla potrzebę zapewnienia ciągłego inwestowania w cykl tworzenia oraz dostępu do wysokiej jakości treści dla konsumentów, przy jednoczesnym zwiększeniu ochrony małoletnich przed szkodliwymi treściami oraz wspieraniu produkcji i dystrybucji europejskich utworów audiowizualnych;
146. przypomina, że strategiczne ramy europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia (ET 2020) powinny uzupełniać działania krajowe i wspierać państwa członkowskie w ich staraniach na rzecz rozwijania systemów edukacyjnych i szkoleniowych; w tym względzie wzywa Komisję do dopilnowania pełnego poszanowania kompetencji państw członkowskich, a w stosownych przypadkach kompetencji regionalnych, w tym obszarze i we wszystkich innych obszarach polityki dotyczącej kultury i edukacji, a także przestrzegania zasad pomocniczości i proporcjonalności; zwraca się do Komisji o zapewnienie wystarczającego zaangażowania społeczności ekspertów i właściwych zainteresowanych stron,

wzłaszcza organizacji rodziców, w prace dotyczące ET 2020;

147. wspiera starania Komisji na rzecz promowania widoczności i przejrzystości kwalifikacji uzyskanych w ramach kształcenia na poziomie wyższym za pośrednictwem procesu bolońskiego; apeluje o poświęcenie większej uwagi zwalczaniu efektów ubocznych zarówno procesu bolońskiego, jak i programów mobilności, oraz zapewnieniu większej elastyczności placówkom oświatowym w organizacji ich programów językowych; wzywa do dokładniejszego rozważenia współpracy i wymiany najlepszych praktyk w dziedzinie dalszej edukacji oraz do rozwijania powiązań między przedsiębiorstwami a placówkami kształcenia wyższego, aby dopilnować, by po 2016 r. dzięki kształceniu i szkoleniu zawodowemu w całej UE można było rozwijać umiejętności wymagane dla tworzenia wzrostu i miejsc pracy;
148. wyraża zaniepokojenie w związku z tym, że szkoły europejskie nie zajęły się kwestiami poruszonymi przez Trybunał Obrachunkowy; z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie w 2014 r. nowego regulaminu finansowego szkół europejskich, jako sposobu na zaradzenie niektórym wskazanym problemom, i jednocześnie wzywa Komisję do przeprowadzenia w 2017 r. terminowego i kompleksowego przeglądu zarządzania i kierowania systemem szkół europejskich oraz jego organizacji, biorąc pod uwagę, że 60 % budżetu szkół europejskich pochodzi z budżetu UE;

Kwestie instytucjonalne

149. wzywa Komisję, aby uznała, że demokratycznie wybrane instytucje samorządowe na szczeblu lokalnym i regionalnym oraz reprezentujące je stowarzyszenia są pełną częścią europejskiego procesu decyzyjnego w przeciwieństwie do „zainteresowanych stron” czy „lobbystów”; wyraźnie domaga się, by podmioty te były wyłączone z obowiązków wynikających z rejestru służącego przejrzystości, jak ma to już miejsce w przypadku poszczególnych regionów;
150. wzywa Komisję do wszczęcia zwykłej procedury zmiany Traktatu zgodnie z art. 48 Traktatu o Unii Europejskiej, aby zaproponować zmiany do art. 341 TFUE i do protokołu 6 niezbędne do umożliwienia Parlamentowi podjęcia decyzji dotyczącej lokalizacji siedziby oraz swojej wewnętrznej organizacji;
151. apeluje do Komisji o zaproponowanie zmian w statucie Trybunału Sprawiedliwości, aby „każdy sędzia, który wziął udział w rozpatrywaniu sprawy, mógł dołączyć do wyroku albo oddzielną opinię, zgodną z wyrokiem lub odmienną, albo zwykłe oświadczenie o sprzeciwie”;
152. wzywa Komisję do przestrzegania zasad przyznania, pomocniczości i proporcjonalności i do poszanowania istniejących i przyszłych klauzul opt-out, odstępstw i gwarancji prawnych przysługujących niektórym państwom członkowskim na mocy Traktatów oraz załączonych do nich protokołów i deklaracji;
153. zwraca się do Komisji, by uszanowała granice narodowej suwerenności, w tym obszary kontroli granicznych, imigracji selektywnej, zasad i strategii społecznych, prawa dotyczącego obywatelstwa, prawa karnego, prawa rodzinnego, prawa wyborczego oraz polityki w zakresie kultury i edukacji, a także – bardziej ogólnie – absolutne pierwszeństwo ich konstytucji;

154. wzywa Komisję, by wyraźnie wykazała, że wszystkie inicjatywy, jakie podejmuje przeciwko państwom członkowskim, jak procedura badania praworządności, są oparte na solidnej podstawie prawnej, potwierdzonych faktach i wiarygodnej ocenie sytuacji;
155. zwraca się do Komisji, by bardziej wnikliwie przypatrywała się poszanowaniu przejrzystości i rozdziału władz dzięki ściślejszemu przestrzeganiu postanowień art. 290 TFUE, a zatem aby nie stosowała aktów delegowanych do wprowadzania prawdziwych środków ustawodawczych, które powinny być przyjmowane w ramach zwykłej procedury ustawodawczej;
- o
- o o
156. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie, Radzie Europejskiej oraz rządóm i parlamentom państw członkowskich.